

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Ryby a soudkyň
Mgr. Ivety Postulkové a JUDr. Ludmily Sandnerové ve věci

žalobkyně: **KOTTO, s.r.o.**, IČ 27925145
se sídlem Vodičkova 791/41, 110 00 Praha 1
zastoupená advokátem JUDr. Romanem Rudolfem
sídlím Jandova 208/8, 190 00 Praha 9

proti
žalovanému: **Ministerstvu životního prostředí**
sídlím Vršovická 1442/65, 100 10 Praha 10

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 2. 2017 č. j. 360/500/17, 8031/ENV/17,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

1. Žalobkyni byla rozhodnutím České inspekce životního prostředí, oblastního inspektorátu Praha, oddělením odpadového hospodářství (dále jen „ČIŽP“), ze dne 3. 8. 2015 č. j. ČIŽP/41/OOH/SR01/1501667.005/15/PZF (dále jen „*prvostupňové rozhodnutí*“) uložena pokuta ve výši 30 000 Kč za správní delikt:

- *za první* podle § 66 odst. 2 písm. e) zákona č. 185/2001 Sb., o odpadech a o změně některých dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též „*zákon o odpadech*“), za

porušení § 18 odst. 5 zákona o odpadech, kterého se žalobkyně dopustila tím, že dne 4. 6. 2015 v provozovně Rynholec, Důl Čs. Armády, 270 62 Rynholec, vykoupila od pana L. V., č. OP XXX, měděný a mosazný odpad katalogové číslo 17 04 01 *Měď, bronz, mosaz*, v celkovém množství 106,5 kg a za něj poskytla jmenovanému úplatu v hotovosti celkem 11 462 Kč, resp. 10 889 Kč po odečtení 5% poplatku za vyplacení hotovosti, přičemž finanční částka byla panu V. vyplacena ihned u stejného výkupního okénka stejnými zaměstnanci, kteří od něho odpad vykoupili, a

- za *druhé* podle § 66 odst. 2 písm. a) zákona o odpadech za porušení § 39 odst. 2 zákona o odpadech, kterého se žalobkyně dopustila tím, že v *Hlášení o produkci a nakládání s odpady za rok 2013* (dále též „*roční hlášení*“) nepravdivě uvedla, že předala odpad katalogového čísla 17 01 07 *Směsi nebo oddělené frakce betonu, cihel, tašek a keramických výrobků neuvedené pod číslem 17 01 06* v množství 16,1745 tun společnosti Kovy a slitiny s.r.o., IČO: 27270246 (dále též „*společnost Kovy a slitiny*“), přičemž správně mělo být uvedeno předání odpadu katalogového čísla 17 04 07 *Směsné kovy* o stejném množství, tj. 16,1745 tun jmenované společnosti.

2. Proti prvostupňovému rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, které Ministerstvo životního prostředí (dále též „*žalovaný*“) rozhodnutím ze dne 1. 2. 2017 č. j. 360/500/17, 8031/ENV/17 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“) zamítlo a prvostupňové rozhodnutí potvrdilo.
3. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze (dále jen „*městský soud*“) se žalobkyně domáhá zrušení napadeného rozhodnutí, vrácení věci žalovanému a navrhuje, aby byla žalovanému uložena povinnost zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení. Své žalobní námitky shrnula do následujících žalobních bodů:
4. *Za první* žalobkyně namítá, že žalovaný nedostatečně zohlednil, že žalobkyně bezprostředně poté, co zjistila písařskou chybu spočívající v porušení § 39 odst. 2 zákona o odpadech, dne 27. 3. 2015 ji opravným hlášením sama napравиła, a v ročním hlášení za rok 2013 uvedla správný údaj.
5. *Za druhé* žalobkyně nesouhlasí s argumentací žalovaného k poskytnutí úhrady za vykoupené kovové odpady. Uvádí, že *Smlouvou o postoupení pohledávky* byla pohledávka postoupena v souladu se zákonem z postupitele pana V. (který předal odpad do výkupu) postupníkovi společnosti MAXIM TRADE s.r.o., IČO 25651374, se sídlem Vodičkova 791/41, Praha 1 (dále též „*společnost Maxim*“), která se stala nabyvatelem pohledávky. Obchod proběhl na základě svobodné vůle a jmenovaná společnost panu V. za postoupení v souladu se smlouvou zaplatila. Žalobkyně namítá, že uzavřením uvedené smlouvy mezi panem V. a společností Maxim neporušila § 18 odst. 5 zákona o odpadech, ve znění účinném ke dni kontroly, neboť takovou smlouvu neuzavřela, žádnou platbu v hotovosti ve prospěch pana V. neprovedla a jednání pana V. nemohla ovlivnit. Vlastní vypořádání postoupené pohledávky mezi žalobkyní jako dlužníkem a společností Maxim jako věřitelem, bylo provedeno na základě řádného oznámení o postoupení pohledávky převodem na účet společnosti Maxim, nikoli za vykoupený odpad. Smlouva o postoupení pohledávky je standardním smluvním nástrojem, který není v rozporu s právním řádem ČR, což ČIŽP ani žalovaný nezpochybnili. Formu takového *plnění reguluje § 4 odst. 1 zákona č. 254/2004 Sb., o omezení plateb v hotovosti, ve znění pozdějších předpisů* (dále též „*zákon o platbě*“), který stanoví, od jakého limitu je povinnost provést platbu bezhotovostně, tj. 10 000 €. Žalobkyně jako provozovatelka zařízení provedla úhradu pohledávky vůči právnické

osobě (nabyvateli pohledávky) ve výši postoupených pohledávek bezhotovostně, na základě doručení oznámení o postoupení pohledávky, provedení plateb může žalobkyně doložit.

6. Za třetí žalobkyně poukazuje na to, že žalovaný nedostatečně zohlednil, že zákonem č. 223/2015 Sb., byl novelizován § 18 odst. 5 zákona o odpadech s účinností ode dne 1. 10. 2015, který stanovil, že za vykoupené vymezené odpady se poskytuje úplata „*pouze převodem peněžních prostředků prostřednictvím poskytovatele platebních služeb nebo provozovatele poštovních služeb formou poštovního poukazu*“. Ke stejnému datu uvedenou novelou ustanovení § 18 odst. 11 zákona o odpadech žalovaný získal oprávnění vyhláškou stanovit seznam odpadů, za které lze poskytovat úplatu. Tato vyhláška č. 27/2015 Sb. publikovaná ve Sbírce zákonů dne 6. 2. 2015, byla účinná s minimální legisvakancí ode dne 1. 3. 2015, přičemž kontrola proběhla dne 4. 6. 2015. Do doby kontroly nebyl k provedení vyhlášky vydán žádný metodický pokyn žalovaným pro její realizaci, a v době vydání vyhlášky žalovaný nebyl zmocněn k regulaci způsobu úhrady.
7. Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhuje žalobu coby nedůvodnou zamítnout. K námitce uplatněné v rámci prvního žalobního bodu žalovaný uvádí, že otázka příčiny uvedení nesprávného údaje v ročním hlášení nemá žádný vliv na odpovědnost za správní delikt žalobkyně. ČIŽP na str. 7 rozhodnutí zhodnotila absorpční metodou za polehčující okolnost při stanovování výše pokuty za správní delikt podle § 66 odst. 2 písm. e) zákona o odpadech skutečnost, že v případě uvedení nesprávného údaje šlo zřejmě o písařskou chybu. S ohledem na dva spáchané delikty, výslednou výši pokuty, která má být citelným zásahem do majetkové sféry pachatele, nesdílí žalovaný názor žalobkyně, že správní orgány se věcí nedostatečně zabývaly. K otázce důsledků případných nesprávností v hlášení odkazuje žalovaný na napadené rozhodnutí a rozhodnutí ČIŽP.
8. Ve vztahu ke druhému žalobnímu bodu žalovaný uvádí, že konstrukci uzavírání *smluv o postoupení pohledávky* vytvořila žalobkyně, aby obešla zákaz vyplacení úplaty za vykoupený odpad v hotovosti podle § 18 odst. 5 zákona o odpadech. Soukromoprávní institut postoupení pohledávky není žádným protiprávním nástrojem, avšak konkrétní skutkové okolnosti vedly ČIŽP k tomu, že v daném případě realizované jednání zhodnotila jako obcházení citovaného zákazu. Během správního řízení bylo prokázáno, že smlouva o postoupení pohledávky byla uzavřena na místě prostřednictvím připraveného formuláře, úplata za postoupení pohledávky byla proplacena okamžitě v místě provozovny (u totožného výkupního okénka), v hotovosti, bezprostředně po podpisu smlouvy a stejnými zaměstnanci žalobkyně, kteří převzali od pana V. vykoupený odpad. Pan V. po odevzdání odpadu zaměstnancům žalobkyně a po podpisu smlouvy od totožných osob obdržel předmětnou finanční částku, fakticky tím došlo k poskytnutí úplaty za vykoupený odpad v hotovosti. Čistě formalisticky a tzv. na oko zákaz stanovený v § 18 odst. 5 zákona o odpadech byl naplněn v součinnosti se společností Maxim. Její distancování se od uzavření smlouvy, vyplacení úhrady apod., se ve světle uvedeného jeví jako zcela účelové, i s ohledem na skutečnost, že žalobkyně vykoupení odpadů prostřednictvím úplaty v hotovosti původně hodnotila za omyl obsluhy s nedostatečnou praxí v oblasti nakládání s odpady.
9. Námitku třetího žalobního bodu nepovažuje žalovaný za důvodnou. Žalovaný souhlasí se žalobkyní, že z důvodu zlepšení aplikační praxe bylo novelou ustanovení § 18 odst. 5 zákona o odpadech přeformulováno do stávající podoby, nicméně zákaz účinný v době

kontroly byl jednoznačný a popsáním jednáním žalobkyně došlo k faktickému vyplacení úplaty za vykoupený odpad fyzické osobě v hotovosti. Na věci nic nemění absence metodického pokynu, který by zřejmě podle žalobkyně měl zpřesňovat, co se myslí pod pojmem „v hotovosti“, legistiky vyhlášky č. 27/2015 Sb. se nevymyká běžné patnáctidenní lhůtě, či nepovažuje za rozhodné, že kontrola byla provedena více než tři měsíce po účinnosti vyhlášky. Doplňuje, že žalobkyně coby provozovatel zařízení a profesionál na úseku odpadového hospodářství, se musí o příslušnou legislativu v daném oboru zajímat a řídit se všemi právními předpisy vztahujícími se k jejímu podnikání již od prvního dne jejich účinnosti.

10. Městský soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání, neboť s tímto postupem oba účastníci konkludentně souhlasili (§ 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní; dále jen „s. ř. s.“). Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.). Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), se zřetelem k zásadě, že při posuzování zákonnosti napadeného správního rozhodnutí je třeba přihlídnout nejen k hmotněprávní úpravě deliktů odpovědnosti, která platila v době rozhodování správního orgánu, nýbrž i k úpravě pozdější, je-li to pro pachatele příznivější. Novelizace zákona o odpadech zákonem č. 183/2017 Sb. v souvislosti s novým pojetím přestupkového práva však takové mírnější posouzení neumožnila (v Čl. CXVII).
11. Městský soud žalobu neshledal důvodnou a věc posoudil takto:
12. K námitce *za prvé*, v níž žalobkyně namítá, že žalovaný nedostatečně zohlednil, že bezprostředně poté, co žalobkyně zjistila písařskou chybu spočívající v porušení § 39 odst. 2 zákona o odpadech, dne 27. 3. 2015 ji opravným hlášením sama napravila, a v ročním hlášení za rok 2013 uvedla správný údaj, městský soud vycházel ze spisového materiálu předloženého žalovaným, ze kterého vyplývají následující podstatné skutečnosti:
13. V nedatovaném ročním hlášení zařazeném ve správním spisu k datu 2. 2. 2015, jsou jednotlivé odpady seřazeny v něm podle svých katalogových čísel. Katalogové číslo odpadu „170107 *Směsi nebo oddělené frakce betonu, cihel, tašek a keramických výrobků neuvedené pod*“ v množství „16,174500“ tun bylo předané společnosti Kovy a slitiny.
14. V dílčím protokolu o průběhu kontroly ze dne 13. 2. 2015 č. j. ČIŽP/41/OOH/1501667.002/15/PZF na str. 2 v posledním odstavci ČIŽP uvedla, že roční hlášení žalobkyně, tehdy účastnice řízení, bylo podáno v řádném termínu dne 12. 2. 2014. Na str. 3 protokolu ČIŽP požadovala po účastnici řízení doložit oprávněnost společnosti Kovy a slitiny k převzetí odpadu „17 01 07 *Směsi nebo oddělené frakce betonu, cihel, tašek a keramických výrobků neuvedené pod číslem 17 01 06*“ do dne 28. 2. 2015.
15. Dne 22. 2. 2015 účastnice řízení doložila ČIŽP rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje ze dne 11. 7. 2011 č. j. 1454/ZPZ/2011/PZ-1768, jímž byl společnosti Kovy a slitiny udělen souhlas k provozování zařízení kódu odpadu „17 04 07“ s názvem „*Směsné kovy*“.
16. V protokolu o kontrole ze dne 13. 4. 2015 č. j. ČIŽP/41/OOH/1501667.003/15/PZF uvedla ČIŽP, že účastnice řízení předala společnosti Kovy a slitiny odpad kat. č. 17 01 07 *Směsi nebo oddělené frakce betonu, cihel, tašek a keramických výrobků neuvedené pod číslem 17 01 06* v množství 16,1745 tun, ačkoli jmenovaná společnost nebyla k převzetí tohoto druhu odpadu oprávněna.

17. Účastnice řízení ve vyjádření ze dne 30. 4. 2015 k oběma protokolům o kontrole uvedla, že v případě společnosti Kovy a slitiny „jde o písarskou chybu, kdy místo odpadu 170407 byl chybně uveden odpad 170107. Z charakteru koncového zařízení zcela jasně vyplývá, že se jedná o písarskou chybu a žádáme o konfrontaci s evidencí koncového zařízení. Touto písarskou chybou jsme nezamýšleli žádné zkreslování informací či evidence.“
18. V odůvodnění prvostupňového rozhodnutí (uvedené pod bodem 1. tohoto rozsudku) ČIŽP na str. 3 v posledním odstavci uvedla, že „námitkám účastníka řízení vyhovuje a tento správní delikt přehodnotila na porušení § 39 odst. 2 zákona o odpadech“, a uvedené ustanovení citovala. Na str. 6 v posledním odstavci a na str. 7 v prvním odstavci vyzdvihla význam správného plnění ohlašovací povinnosti podle § 39 odst. 2 zákona o odpadech, neboť zasílání úplných a pravdivých ročních hlášení o produkci a nakládání s odpady je nejdůležitějším faktorem při vytváření jedné z obsáhlých prvotních informací o nakládání s odpady. Na základě takových informací jsou dále přijímány relevantní opatření při nakládání s odpady. Jednáním v rozporu s § 39 odst. 2 zákona o odpadech dochází k nepřímému ohrožení životního prostředí, jelikož způsobuje snižování prevence ochrany životního prostředí, a současně brání řádnému výkonu kontrolní činnosti. Při důsledné kontrole všech dokladů mohla účastnice řízení pochybení administrativního charakteru zabránit. Ve třetím odstavci na str. 7 ČIŽP uvedla, že za polehčující okolnost vzala v úvahu, že se jednalo s velkou pravděpodobností o písarskou chybu, jelikož společnost Kovy a slitiny ve svém ročním hlášení za rok 2013 „uvedla správný druh odpadu, který jí měl být předán“.
19. Účastnice řízení v podaném odvolání uvedla, že se jednalo o administrativní pochybení, které opravila tak, že podala „v systému ISPOP opravné hlášení formuláře F_ODP-PROD“.
20. V napadeném rozhodnutí (zmíněném pod bodem 2. tohoto rozsudku) žalovaný na str. 5 ve druhém odstavci doplnil, že „nelze než trvat na tom, aby plnění evidenčních a ohlašovacích povinností bylo včasné, přesné a úplné“ a odkázal na prvostupňové rozhodnutí. ČIŽP v něm „vzala ve prospěch odvolatele (účastnice řízení, pozn. soudu) v potaz, že šlo právě o evidentní písarskou chybu, jelikož v ročním hlášení za rok 2013 společnost Kovy a slitiny s.r.o. ve svém ročním hlášení za rok 2013 uvedla správný druh odpadu“. Odpovědnost nezaniká ani s odkazem na dodatečné opravné hlášení, jenž je „projevem snahy závadný stav odstranit, ovšem k porušení prvotní povinnosti zaslat v zákonném termínu úplné a pravdivé hlášení již došlo a nežádoucí stav byl zhojen až dodatečně“. Neakceptoval názor účastnice řízení, „že dodatečným splněním zákonných povinností lze plně zhojit předešlé protiprávní jednání a tím se vyhnout sankčnímu postihu.“
21. Podle § 39 odst. 2 věta druhá zákona o odpadech v rozhodném znění oprávněné osoby jsou povinny v případě, že nakládají v kalendářním roce s odpadem, zasílat každoročně do 15. února následujícího roku pravdivé a úplné hlášení o druzích, množství odpadů a způsobech nakládání s nimi a o původcích odpadů obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností příslušnému podle místa provozovny.
22. Městský soud se neztotožnil se žalobkyní, že žalovaný nedostatečně zohlednil opravu ročního hlášení ze dne 27. 3. 2015.
23. Městský soud předně uvádí, že správní spis obsahuje roční hlášení tolíko přiřazené k datu dne 2. 2. 2015 s původním katalogovým číslem odpadu. Žalobkyně tvrzené opravné hlášení ze dne 27. 3. 2015, k němuž se vyjadřoval žalovaný v napadeném rozhodnutí, jak je výše

uvedeno, není součástí správního spisu. Jelikož žalovaný uvedené tvrzení žalobkyně v napadeném rozhodnutí nerozporuje, pak se ani soud touto otázkou dále zabývat nebude.

24. V předmětném případě tvrzení žalobkyně o písařské chybě katalogového čísla odpadu z ročního hlášení ČIŽP akceptovala a žalovaný tuto akceptaci napadeným rozhodnutím potvrdil.
25. Městský soud se dále zabýval tvrzením žalobkyně, že poté, co zjistila písařskou chybu, sama ji opravným hlášením napravila a v ročním hlášení uvedla správný údaj.
26. Z dílčího protokolu ze dne 13. 2. 2015 popsaného shora vyplývá, že ČIŽP požadovala po žalobkyni doložit oprávněnost společnosti Kovy a slitiny k převzetí odpadu katalogového čísla 17 01 07 *Směsi nebo oddělené frakce betonu, cihel, tašek a keramických výrobků neuvedené pod číslem 17 01 06*. Dne 22. 2. 2015 žalobkyně doložila ČIŽP rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje ze dne 11. 7. 2011 č. j. 1454/ZPZ/2011/PZ-1768, že společnosti Kovy a slitiny byl sice udělen souhlas k provozování zařízení katalogového čísla odpadu, ale jiného čísla, a to 17 04 07 s názvem *Směsné kovy*. Z uvedené časové posloupnosti úkonů je zřejmé, že žalobkyně, podnikající v oboru s odpady řadu let, si nejpozději v tento moment musela uvědomit, že katalogové číslo odpadu ke jmenované společnosti neodpovídá katalogovému číslu v ročním hlášení k této společnosti. Proto pokud až po tomto datu žalobkyně tvrdí, že chybu opravným hlášením o své vůli napravila, pak podle soudu učinila tvrzeným způsobem nikoli samostatně z vlastní vůle, nýbrž až poté, co ji k doložení oprávněnosti převzetí odpadů společností Kovy a slitiny vyzvala ČIŽP dílčím protokolem. Jinými slovy žalobkyně opravné hlášení dne 27. 3. 2015 podala až po výzvě k doložení oprávnění společnosti Kovy a slitiny, tedy v příčinné souvislosti s takovým dokladem. Vlastní odstranění pochybení žalobkyní bylo zohledněno s ohledem na výši uložené pokuty při akceptaci písařské chyby jako administrativního pochybení. V dalším se městský soud ztotožňuje s odůvodněním obou rozhodnutí, na které pro stručnost odkazuje. Námitky prvního žalobního bodu nejsou důvodné.
27. K námitkám *za druhé a za třetí*, v nichž žalobkyně brojí, že nebyla účastníkem smlouvy o postoupení pohledávky a dále proti provedení platby v hotovosti, které městský soud vypořádá současně, neboť spolu obsahově souvisí, soud vycházel ze správního spisu, z něhož vyplývají k nastolené otázce tyto podstatné skutečnosti:
28. Dne 16. 6. 2015 bylo ČIŽP postoupeno zjištění kontroly provedené Českou obchodní inspekcí (dále též „ČOI“) ze dne 4. 6. 2015 provedené na základě postoupení Policie České republiky, územního odboru Kladno, obvodního oddělení Zlonice, vedené pod jejich č. j. KRPS-161930-18/TČ-2015-010322. ČOI v postoupení souhrnně uvádí, že se jednalo o vyplacení finanční částky v hotovosti na místě, z níž si vykupující strhl 5% za vyplacení v hotovosti. Při kontrole dne 4. 6. 2015 byla formou postoupení pohledávky kontrolním pracovníkům vyplacena finanční částka 10 889 Kč, přičemž výkupní cena barevných kovů činila 11 462 Kč, z níž bylo odečteno 5%. Uvedená finanční částka byla vyplacena ihned stejnými zaměstnanci, kteří odpad vykoupili a u stejného výkupního okénka. Odečtených 5% v částce 573 Kč nebylo nikde uvedeno. Součástí tohoto postoupení jsou přílohy dále popsané, a to *dodací list (daňový doklad)*, *Úřední záznam ČOI*, fotodokumentace o upozornění zákazníkovi a *Smlouva o postoupení pohledávky*. *Dodací list (daňový doklad)* ze dne 4. 6. 2015 je bez uvedení čísla, jako dodavatel je na něm uvedený pan V. L. s číslem svého občanského průkazu a jako odběratel žalobkyně, číslo objednávky není vyplněné, u druhu dodávky je uvedeno na prvním řádku „*mosaz 37 kg, cena za ks bez DPH 75 Kč, cena*

celkem 2 775 Kč“ a na druhém řádku „CU MIX 69,5 kg, cena za ks bez DPH 125 Kč, cena celkem 8 687 Kč“, celkem „11 462 Kč“ a dole je podpis „V.“. Podle Úředního záznamu ČOI ze dne 4. 6. 2015 č. 101506040912701 uvedeného dne žalobkyně vykoupila barevné kovy (měď a mosaz) dovezených do provozovny dvěma inspektory ČOI jako spotřebiteli. Podle výkupčího zaměstnance žalobkyně výplatu výkupní ceny v hotovosti lze provést ve formě odkupu pohledávky, z níž bude odečteno 5% částky tak, že barevné kovy od spotřebitele vykoupí žalobkyně a vzniklou finanční pohledávku od spotřebitele na místě v provozovně odkoupí společnost Maxim, a tím dojde k okamžité výplatě výkupní ceny v hotovosti spotřebiteli. Jeden z inspektorů ČOI, pan V., předložil výkupčímu zaměstnanci občanský průkaz k registraci, a ten mu vystavil výše popsany *dodací list (daňový doklad)* s vykoupenými surovinami za celkovou částku 11 462 Kč. Spolu s tímto dokladem byla panu V. předložena k podpisu *Smlouva o postoupení pohledávky*. Po jejím podpisu panem V. byla inspektorům ČOI (v postavení spotřebitelů) vyplacena výkupní cena ve výši 10 889 Kč v hotovosti. Uvedená částka byla vyplacena bez 5%, tj. bez 573 Kč (tato částka nebyla nikde uvedena, ačkoliv smlouva o postoupení pohledávky v čl. 3 umožňuje tuto částku zapsat). Ve výkupním prostoru okénka, kde došlo k vystavení dokladů a výplatě za výkup, byla v době kontroly umístěna pro spotřebitele písemná informace, že za bezhotovostní platbu bude zákazníkovi odečtena nespecifikovaná částka za bezhotovostní platbu. Přílohou tohoto úředního záznamu byl *dodací list (daňový doklad)* a *Smlouva o postoupení pohledávky*. S obsahem kontroly byl na místě seznámen přítomný vedoucí provozovny žalobkyně, který spolu s oběma inspektory ČOI tento úřední záznam ČOI podepsal bez výhrad, žádné námitky proti němu na místě neuplatnil. Obsahem fotodokumentace je „Upozornění“, že „zákazníkovi bude z ceny za výkup odečtena částka za bezhotovostní platbu“ blíže nespecifikovaná. Podle nedatované a nečíslované bianko *Smlouvy o postoupení pohledávky* uzavřené mezi postupitelem, který není blíže označený, údaje o něm (jméno a příjmení, datum narození, bydliště, č. OP, a OP vydaný) jsou na řádcích vytečkované a připravené k doplnění a postupníkem společností Maxim, postupitel touto smlouvou postupuje postupníkovi pohledávku za žalobkyní jako dlužníkem z titulu úhrady výkupní ceny druhotných surovin, a to ve výši úplaty ve výši, která je ve smlouvě rovněž vytečkovaná a připravená k doplnění, a která byla postupníkem postupiteli uhrazena před podpisem této smlouvy, což postupitel podpisem výslovně potvrzuje. Na smlouvě je razítko a podpis postupníka společnosti Maxim a v daném případě i pana V. jako postupitele.

29. V odůvodnění prvostupňového rozhodnutí (uvedené pod bodem 1. tohoto rozsudku) na str. 5 v posledním odstavci a na str. 6 v prvním odstavci ČIŽP uvedla, že zákon o odpadech stanoví přísnější podmínky pro příjem kovového odpadu s ohledem na prevenci kriminality. Tímto postupem může být podporováno znehodnocování věcí, které by se při původním použití nestaly odpadem. Poškozování soukromého a veřejného majetku tzv. sběrači kovů je rozšířenou trestnou činností, působí značné škody i s dopadem na životní prostředí. Smyslem zákazu poskytování hotovosti při výkupu předmětných odpadů je „odrazení“ sběračů od páčání trestné činnosti díky jejich snadnější dohledatelnosti tím, že údaje k bankovnímu účtu či poštovní poukázce jsou stanoveny. Jedná se o celospolečensky negativní jev, stále častěji dochází k případům, kdy věci pocházející z trestné činnosti končí ve výkupnách odpadů a při jejich absenci nelze vyloučit ani významnější lokální znečištění životního prostředí či ohrožení až poškození zdraví lidí. Řádné nedodržování zákazu výkupu předmětných odpadů od fyzických osob trestnou činností nepřímo podporuje, proto je vysoce společensky nebezpečné. Jedná se o podporu závažného negativního

společenského jevu, jímž jsou stále častější krádeže kovových odpadů za účelem jejich zpeněžení ve výkupnách bez ohledu na výši škody, případně obecné ohrožení, které pachatel krádeže způsobí. Nelze proto akceptovat poskytování hotovosti za kovy bez ohledu na to, jak byly získány a kdo je předává. Celospolečenské škody pak mnohonásobně překračují částku vyplacenou za jejich výkup jako odpadu. V daném případě odkupu 106,5 kg odpadu byla úplata poskytnuta v hotovosti.

30. V napadeném rozhodnutí (zmíněném pod bodem 2. tohoto rozsudku) žalovaný na str. 4 zdůraznil, že účastnice řízení se vytýkaného protiprávního jednání dopustila dne 4. 6. 2015. Poukázal na rozhodnou právní úpravu k uvedenému dni a doplnil, že zákaz hotovostních plateb za vykoupený odpad zákonodárce vztáhl na totožný odpad, jako v daném případě, zákaz hotovostních plateb je obsažen v § 18 odst. 5 zákona o odpadech. Na zákonné úrovni je zakotven i rozsah jeho užití odkazem na seznam odpadů, u nichž je oprávněná osoba povinna vést evidenci osob, od kterých odpad vykoupila. Poukaz účastnice řízení na přípravu novely zákona o odpadech, nemění nic na znění rozhodné právní úpravy, která na její činnost dopadala v rozhodné době. Mechanismus platby, na základě které dne 4. 6. 2015 pan V. obdržel výkupní částku 10 889 Kč (po odečtení 5% poplatku za vyplacení částky v hotovosti) považuje žalovaný za hotovostní platbu. Smlouva o postoupení pohledávky je právním nástrojem upravený zákonem č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů, v daném případě však její užití je nutno vyhodnotit v kontextu zákona o odpadech, který upravuje zákaz určitých nežádoucích jednání. Konstrukce uzavírání *smluv o postoupení pohledávky* byla vytvořena žalobkyní za účelem obcházet zákaz vyplacení úplaty za vykoupený odpad v hotovosti stanovený § 18 odst. 5 zákona o odpadech a legalizovat zákonem zakázané jednání. Účastnice řízení ve vytýkaném případě jednala nepochybně s cílem obejít povinnost stanovenou § 18 odst. 5 zákona o odpadech, uvedené jednání se ve v kontextu zjištěných skutečností jeví jako zcela účelové. K tomuto odkázal na shora popsané postoupené dokumenty od ČOI. V daném případě ČIŽP proto realizované jednání zcela správně zhodnotila jako obcházení citovaného zákazu a protiprávní jednání. Pro danou věc je zásadní, že bylo během správního řízení jednoznačně prokázáno, že k proplacení předmětné částky došlo okamžitě, přímo v místě provozovny (u stejného výkupního okénka), v hotovosti, bezprostředně po podpisu smlouvy (smlouva formulářového typu byla připravena) a zaměstnancem účastnice řízení. Uvedeným postupem účastnice řízení porušila zákonem o odpadech uložený zákaz poskytovat za předmětný vykoupený odpad úplatu v hotovosti, za což byla ČIŽP po právu sankcionována.
31. Podle § 18 odst. 5 zákona o odpadech v rozhodném znění *provozovatel zařízení ke sběru nebo výkupu odpadů nesmí za vykoupený nebo odebraný odpad stanovený prováděcím právním předpisem podle odstavce 11 poskytovat úplatu v hotovosti.*
32. Podle § 18 odst. 11 zákona o odpadech v rozhodném znění *ministerstvo stanoví vyhláškou seznam odpadů, u nichž je oprávněná osoba povinna při jejich odběru nebo výkupu vést evidenci osob, od kterých odpad odebrala nebo vykoupila.*
33. Podle § 8 odst. 2 vyhlášky Ministerstva životního prostředí č. 383/2001 Sb., o podrobnostech nakládání s odpady v rozhodném znění, *provozovatel zařízení ke sběru nebo výkupu odpadů je povinen v souladu s § 18 odst. 3 zákona identifikovat odebírané nebo vykupované odpady a osoby, od kterých vykoupil věci jako odpady následujících druhů odpadů podle Katalogu odpadů, a vést o těchto skutečnostech evidenci. Ve výčtu odpad katalogového čísla 17 04 01 je přiřazen pro měď, bronz, mosaz.*

34. Městský soud se neztotožnil se žalobkyní, která v daném případě na základě aplikace smlouvy o postoupení pohledávky tvrdí, že nedošlo k provedení platby v hotovosti za vykupované kovy. Městský soud se naopak ztotožňuje s argumentací žalovaného v napadeném rozhodnutí, na jehož výstižné odůvodnění plně odkazuje, ztotožňuje se s ním, a k uvedené věci doplňuje, že užití smlouvy o postoupení pohledávky z občanského práva žalobkyní nebylo při realizaci podnikání žalobkyně na místě. Podle soudu žalobkyně, která v daném oboru delší dobu podniká, si byla dobře vědoma, že kovy, které v právě projednávaném případě vykoupila od fyzické osoby, a to měď a mosaz, podléhají zákonné regulaci. Jak vyplývá z § 8 odst. 2 shora citované vyhlášky Ministerstva životního prostředí č. 383/2001 Sb., měď a mosaz, které žalobkyně vykoupila od inspektorů ČOI (spotřebitelů), podléhá pod katalogovým číslem 17 04 01 evidenci. Tato evidence výkupu je žalobkyni stanovena podle § 18 odst. 11 zákona o odpadu. Podle dalšího ustanovení, a to § 18 odst. 5 zákona o odpadu, nelze za uvedený výkup poskytovat úplatu v hotovosti. Těchto zákonem stanovených povinností si žalobkyně musela být vědoma, protože pokud by tomu tak nebylo, pak by ani neměla důvod, aby inspektorovi ČOI (spotřebiteli) předložila a nechala podepsat smlouvu o postoupení pohledávky, popsanou shora, kterou měla žalobkyně a priori předpřipravenou a předem podepsanou společností Maxim tak, aby ji mohla použít při platbě v hotovosti v jakémkoli případě, tedy kdykoli a komukoli, čemuž se v konkrétním případě také stalo. Mechanismus aplikace smlouvy o postoupení pohledávky, jejímž cílem byla platba v hotovosti, je příléhavě popsán v úředním záznamu ČOI, na který soud odkazuje a doplňuje, že proti němu na místě přítomný vedoucí provozovny, který úřední záznam ČOI podepsal, nevzněl proti jeho obsahu, resp. popisu jednání, který sepsali inspektoři ČOI, žádnou námitku. Smlouva o postoupení pohledávky v daném případě pouze simulovala právní jednání v ní popsané, aby žalobkyně jejím prostřednictvím jednala *a contrario* zákona o odpadech. Nelze se ztotožnit se žalobkyní, která tvrdí, že takto uzavřený obchod proběhl na základě svobodné vůle, jelikož bez podpisu smlouvy o postoupení by inspektor ČOI (spotřebitel) neobdržel výkupní cenu kovového odpadu ihned na místě v hotovosti.
35. Ustanovení § 4 odst. 1 zákona o platbě, které zní *poskytovatel platby, jejíž výše překračuje částku 270 000 Kč (dále jen „limit“) je povinen provést platbu bezhotovostně*, a na které žalobkyně odkazuje, se v daném případě neuplatní, jelikož pro žalobkyni byla stanovena bezhotovostní platba v relevantním tehdy účinném znění § 18 odst. 5 zákona o odpadu, jak je uvedeno shora, podle kterého žalobkyně se ve svém podnikání měla řídit. Městský soud považuje odkaz žalobkyně na právní úpravu provedenou zákonem č. 223/2015 Sb., který novelizoval zákon o odpadech, za irrelevantní, neboť v době kontroly dne 4. 6. 2015 tato právní úprava nebyla účinná a žalovaný vycházel z tehdy platné právní úpravy citované shora. Na závadovém jednání žalobkyně nic nemění skutečnost, že ačkoli novela č. 27/2015 Sb., kterou se mění vyhláška Ministerstva životního prostředí č. 383/2001 Sb., o podrobnostech nakládání s odpady, ve znění pozdějších předpisů, která zrušila možnost poskytování úplaty v hotovosti, byla účinná od 1. 3. 2015, jelikož ke kontrole došlo až po třech měsících po její účinnosti dne 4. 6. 2015. Jak již bylo uvedeno shora, žalobkyně si této skutečnosti byla vědoma, jinak by inspektorovi ČOI (spotřebiteli) nedala podepsat smlouvu o postoupení pohledávky, aby tím mohla úplatu za kovový odpad provést na místě ihned v hotovosti. Žalobkyně jako profesionál na úseku odpadů je povinna se řídit všemi právními předpisy vztahujícími se na její podnikání od prvního dne jejich účinnosti, není proto rozhodné, zda byl či nebyl v té době vydán žalovaným metodický pokyn. Skutečnost, že žalovaný byl zmocněn k regulaci způsobu úhrady, je zřejmá ze shora

citovaných zákonných ustanovení zákona o odpadu a jeho prováděcí vyhlášky. Námitky druhého a třetího žalobního bodu nejsou důvodné.

36. Z výše uvedených důvodů dospěl městský soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
37. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, kterému však v řízení procesní náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Žalobkyně pak nebyla v řízení procesně úspěšná.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 15. října 2020

JUDr. Jan Ryba, v. r.
předseda senátu